

Emmausvandrerne

Hilsen fra Moldova v/ Vladimir Moser

Kjære venner, brødre og søstre i troen på Kristus Jesus: Nåde og fred være med dere i rikt mål!

Jesu oppstandelse er hjørnesteinen i vår tro. Sannheten om oppstandelsen har ikke bare betydning for våre liv i dag, men også for vår fremtid, ja alle menneskers fremtid.

Alle som tror at Jesus døde og stod opp igjen til frelse for dem, vil bli oppreist på den siste dag for å leve evig med Herren i himmelen. De som forkaster den oppstandne Kristus, vil tilbringe evigheten atskilt fra ham: *«Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt»* (Markus 16:16).

I Luk 24 leser vi om to disipler som går fra Jerusalem til Emmaus og samtaler om det som hadde skjedd i Jerusalem i påsken.

Plutselig slutter en ledsager seg til dem, og en samtale oppstår mellom dem, der disiplene samtaler om den tragiske skjebnen til Jesus fra Nasaret, beklager sine tapte håp og viser at de tviler på Jesu oppstandelse, som Marta, Maria og de andre kvinnene har fortalt dem om.

Som svar på sine klager, tvil og sorg hører disiplene disse ordene fra sin ledsager: *«Så uforstandige dere er, og så trege i hjertet til å tro alt det som profetene har talt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet? Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og forklarte for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham. Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som om han ville gå videre.»* (Luk 24:25-28).

Disse to hadde ennå ikke lært noe. Profetene i Det gamle testamente hadde talt om Jesu død og oppstandelse. Og Herren Jesus selv hadde talt direkte til dem minst tre ganger om sin død og oppstandelse, men de forble «uforstandige og trege i hjertet» i forhold til Guds ord. Det er godt for disiplene og for oss at Jesus ikke bare er vår frelser, men også vår «gode hyrde» og vår lærer. Han viser ikke Peter bort til tross for at han fornektet ham tre ganger, og heller ikke disse to for deres vantro og trege hjerter. Han viser ikke oss bort når vi farer vill. Som den gode hyrde vandrer han med sine fortapte disipler. Jesus lar heller ikke oss være alene med våre synder, og selv når vi går gjennom dødsskyggens dal, vil han ikke forlate oss, men vil vandre med oss. Han er med oss nå og i evigheten. Som Læreren gir han Kleopas, den ene disippelen, og oss en ny lekse, en ny innføring i hvordan vi skal lese Skriftene og forholde oss til den lovede Messias: *«Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og forklarte for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham.»*

Jesus er i sentrum i hele Skriften. Uten ham ville Bibelen blitt en bok som bare forteller oss om Israels folk, deres historie, tradisjoner og kultur. Jesus kunne ha tent disiplenes hjerter og åpnet deres sinn på mange måter, men han valgte den vei Gud alltid bruker for å føre mennesker til omvendelse og tro: Han forkynte ordet om Messias for sine disipler, om hans lidelse og død. Vi skal bare ta med noe av det Jesus kunne ha talt med dem om:

1Mos 3:15: Guds første løfte om å sørge for en frelser etter at menneskene var blitt fordervet av synd. Frelseren kalles her «*kvinnens ætt*». Han skal knuse djevelens hode, og slangen skal knuse hans hæl.

2Mos 12: Gud ga folket påskelammet, og blodet på dørstolpene reddet dem fra døden. Utallige ofre og elver av utgytt blod pekte alle på Kristus som det fullkomne offeret, ofret én gang for alle for hele verdens synder.

Jes 53: Luther kalte denne profetens bok for Det gamle testamentes evangelium. Profeten taler så tindrende klart om den kommende Messias: «*Men han ble såret for våre overtredder, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.*» (Jes 53:5)

Jesus kunne talt med disiplene sine om ofringen av Isak (1Mos 22), kobberormen i ørkenen (4Mos 21), synet av «Menneskesønnen» som kom på himmelens skyer (Dan 7:13), og steinen bygningsarbeiderne forkastet som ble «hovedhjørnesteinen» (Sal 118:22).

Disse og mange andre vitnesbyrd i GT taler om Messias, som må komme for å befri oss fra vår himmelropende synd og den evige fortapelse og død med sitt dyrebare blod. Synden er virkelig. Konsekvensene av synden er virkelig. Derfor må det finnes en virkelig Frelser. Denne ene og eneste Frelseren for alle, overalt, er Jesus Kristus.

Jesu forkynnelse er virksom: «*Slik skal mitt ord være, det som går ut av min munn. Det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og ha fremgang med alt som jeg sender det til.*» (Jesaja 55:11).

Disiplene skulle vende tilbake til Jerusalem, møte apostlene og fortelle om møtet med Jesus på veien til Emmaus. Men først: «*Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som om han ville gå videre. Men de nødde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem. Og det skjedde da han satt til bords med dem, da tok han brødet, ba velsignelsesbønnen* og brøt det og ga dem. Da ble øynene deres åpnet, og de kjente ham. Så ble han usynlig for dem.* (Luk 24:28-31).

Den Hellige Ånds nådige gjerning, i kraft av Jesu ord, forvandlet disiplenes hjerter. Fra tvil, fortvilelse og sorg ble deres hjerter tent til levende tro på Frelseren. Så kjente de ham igjen i handling: «*Han tok brødet, velsignet det, brøt det og ga det til dem.*» Dette er en direkte referanse til nattverden som ble innstiftet av Kristus den natten han ble forrådt. Disiplenes øyne ble åpnet. De kjente igjen Jesus i sin medvandrer. Han lever. Han er virkelig, virkelig oppstått!

På veien til Emmaus, og deretter under måltidet, satte Jesus et eksempel på hva hans menighet på jorden burde gjøre. Den sanne kirke forkynner Guds ord, loven og evangeliet i all sin renhet, og forvalter sakramentene han innstiftet. «*Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen*» (Markus 16:15). «*Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn*» (Matteus 28:19). «*Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære.*» (2Tim 4:2).

Ære være Gud! På Fossnes og andre steder i Norge, i Tiraspol og Kamenka og andre steder her i Moldova, fortsetter Herren å samle sitt folk, løskjøpt ved Kristi dyrebare blod. Vi i Moldova er takknemlige til Herren, som har sendt dere til oss i mange år for å forkynne vår Guds og Frelser Jesu Kristi storhet, han som kalte oss fra mørket til sitt underfulle lys.

Denne sommeren ser vi med glede fram til besøk av John Peder og Lena Samdal med en gruppe studenter. Vi får ikke så lang tid sammen, som disiplenes reise til Emmaus, men det vil være en reise med Jesus. Hver søndag blir en reise til Emmaus for oss som tror på Jesus. Vi hører Ordet som vender vårt blikk mot Jesus og mottar i nattverden hans legeme og blod, gitt for oss og utgytt for oss til syndenes forlatelse. Dette er essensen av enhver kristen samling, enten det er ved en brønn i Samaria, i en katedral eller i et privat hjem, på Fossnes, i Tiraspol eller Kamenka. Vi forblir Hans folk, og Han forblir vår Gud, Frelser, Bror, Lærer, som elsker oss, som led og døde for våre synder og sto opp igjen fra de døde. Kristus er oppstått! Ja, han er sannelig oppstått!

Til slutt to bilder fra beretningen om Emmausvandrerne: Ett av dem er et maleri laget i vestlig tradisjon. Her slutter vi oss til Jesus og følger Ham fordi Han har livets ord. Det andre bildet er et ikon fra østlig tradisjon. Her kommer Jesus selv for å møte oss, Han kommer inn i våre liv. Jeg tror begge deler er sanne. Ære være Herren for alle ting.